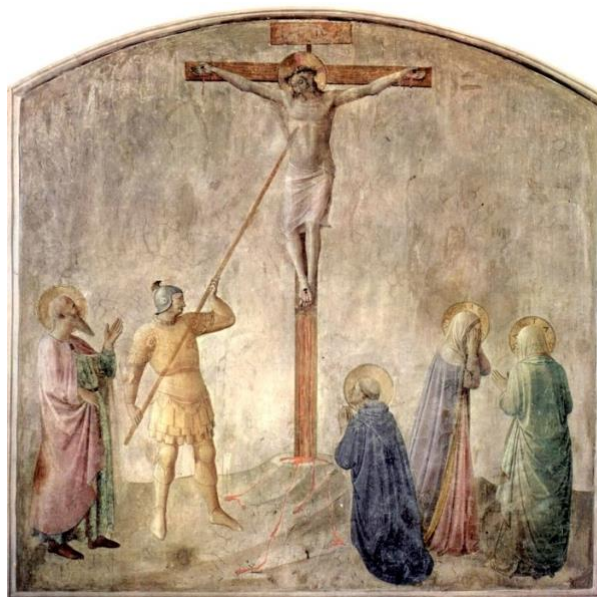

Šestá bolest: Probodení Ježíšova boku a snětí z kříže (Jan 19, 31-42)

Židé museli Krista z kříže dostat velmi rychle. Byl den přípravy na sabat v svátečním období po Pesachu. Museli se o ta těla postarat ve spěchu, aby nebyla ohrožena rituální čistota Židů, kteří s těly přišli nějak do styku. Pilát měl už tak dost problémů, takže Římané byli připraveni se o to postarat. Rozdrtili kolena dvěma, kteří byli stále naživu, aby tak zemřeli rychle. Aby se ujistil, že Kristus je mrtvý, bodl voják *logche*, oštěp se železnou špičkou, *pilum*, dlouhý dva metry, standardní výstroj římských vojsk, do Ježíšova boku.

Eva vzešla z Adamova boku. Nová Eva vzešla z boku Nového Adama, který sám vzešel z Nové Evy.

Tam stojí. Ale slavná hororová show ještě neskončila. Nyní ještě musí snést divoškou dohru.

Představujeme si tyto chvíle tak, jak jsou zobrazeny ve velkých obrazech mistrů každé epochy. Tyto obrazy jsou náboženské a tak i produchovnělé. Nezachycují zápach, maso, hluk.

Zkusme si uvědomit celý kontext, abychom mohli najít smysl této šesté bolesti, která v sobě skrývala zvláštní bodnutí.

Maria stojí blízko kříže spolu s Janem. Můžeme předpokládat, že většina davu tam byla proto, aby viděla umírat slavného muže, spíš než dva drobné zločince. Když viděli to poslední zvednutí hrudníku a poklesnutí hlavy, asi přestali dělat rozruch. Někteří možná jásali.

Jan a Maria stojí. Ostatní - kdo ví. Pravděpodobně musí nějakou chvíli přemýšlet o tom, že Jžíš je mrtvý. Pak se Římané pustí do akce, aby se ujistili, že mrtví jsou všichni a tak je mohou sejmout.

Jak musela Mariina mysl a paměť horečně zkoumat vše, co si uvědomovala, že Kristus během svého dospívání řekl nebo naznačil ve svých veřejných projevech. Věděla, že se musí stát *ještě něco*. Nyní pravděpodobně přemýšlí o tom, co udělají s jeho mrtvým tělem. Během doprovázení Ježíše potkala s největší pravděpodobností, pokud byla ve skupině žen, které sloužily Pánu a apoštolům, některé z dobrých lidí, kteří k nim byli štedří.

Jak turínské plátno tak i plátno v Oviedu nesou známky toho, že bok muže - řekněme rovnou Kristův bok - byl proboden. Jeden z těch, kdo plátno zkoumali, dospěl k závěru, že tělo bylo ve chvíli bodnutí ve vzprímené poloze. Navíc Oviedské plátno, pravděpodobně také použité k zabalení Krista, při zkoumání pod infračerveným světlem odhalilo, že skvrny na něm jsou

od krve a tekutin poté, co už bylo tělo mrtvé. Část této tekutiny byla pod nosem a ústy. Výzkumník uvedl, že síla úderu zespodu a nahoru vytvořila nitrohruční tlak, který vytlačil tekutiny - vodu a krev, které se nashromáždily v plicích během Kristovy agónie - nahoru a ven jeho ústy a nosem. Odtud ta skvrna na oviedském plátně.

Tedy - i přes hluk davu nebo zvuky agónie zlodějů Gesmase a Dismase by zvuk kopí, které prorazilo maso a plíce, byl následován ošklivým vystříknutím krve a tekutin z Pánova nosu a úst. Závěrečné ponížení.

To je to, co jeho Matka vidí a slyší.

"Neudělal jsi toho už dost? Nebeský Otče, jakou roli by tato krutost mohla hrát ve tvém plánu? "

Meč, kterým Kristus jako kat probodl Mariino srdce, již prošel jeho vlastním Srdcem a zpět, a spojil je tak těsně dohromady, že, jak napsal sv. Alfons v Chválách Mariiných, *„Kopí, které otevřelo Kristův bok, prošlo duší Blahoslavené Panny, která by nikdy nemohla opustit srdce svého Syna.“*

Vidí tu ránu, mokrou krví a vodou z jeho zmučených plic. "Jakou roli by mohla TATO krutost hrát ve tvém plánu?!?"

V té chvíli nastalo zemětřesení.

Snad to bylo právě v tuto chvíli, spíše než při Pánově posledním dechu, kdy začaly otřesy země. Tak jako kopí roztrhlo Ježíšovo srdce na dvě poloviny, jak popsala sv. Brigita. Matouš říká, že zemětřesení rozpůlilo skály a roztrhlo na dvě půlky oponu v chrámu. Spolu s jeho Srdcem se tedy také při probodení Stvořitele otřásá všechno hmotné stvoření.

Zemětřesení probudilo Marii z přemýšlení nad krutostí, zobrazené na těle jejího Syna, zpět k nepochopitelnému Božímu plánu. Ví, že to ještě neskončilo. Co bude dál nevěděla. Věděla však, že to ještě neskončilo.

Potom přišli vojáci nebo jejich otroci, aby sundali Tělo Páně. Mohli se nebo nemuseli obtěžovat, aby zcela vytáhli hřeby, zatím co zápasili s mrtvou váhou. Byli pod tlakem a báli se. Bylo by to těžké. Manipulace s dospělým mužem není snadná. Takže, jako zkušený muži nebyli příliš sentimentální, a to navzdory setníkovi, který řekl: *„Určitě to byl Syn Boží“*. (Matouš 27:54)

Kopí roztrhlo Ježíšovo srdce na polovic, jak popsala sv. Brigita. Zemětřesení udeřilo. Tělo bylo položeno na zem, bez ceremonií bylo shozeno na zem a bylo ponecháno k vyzvednutí. Pospěšte si! Mají rozkazy a jsou vyděšení, zvláště po té, co zažili zemětřesení.

Maria k němu přichází s Janem a s ostatními. Hýbat s mrtvým tělem není snadné, proto jí Jan a ostatní pomáhají.

Konečně se ho mohla dotknout, dotknout se jeho zraněných rukou a nohou, jeho boku. Možná se pokusila slzami očistit jeho oteklý obličej.

Jemně se snaží rukou zavřít ránu na Jeho boku.

"Drahý otče v nebi, jakou roli ve tvém plánu by mohla hrát TATO krutost?"

Nastala někdy chvíle, když vyrůstal a studoval a mluvil o proroctvích s Josefem - doma nebo u dílenského stolu - že by komentovali proroka Zachariáše? Měli spoustu času! Mohla si Maria pamatovat takové proroctví? Její mysl by nebyla tak zastřená emocemi, jako by byla naše. Její byla uchována od pokrny prvotního hříchu.

Prorok Zachariáš 13, 1 předpověděl:

"V ten den bude otevřen pramen pro dům Davida a pro obyvatele Jeruzaléma, aby je očistil od hříchu a nečistoty."

K tomuto verši napsal Benedikt XVI. ve své knize Ježíš Nazaretský, díl druhý:

Z Ježíšova probodeného srdce vyšla krev a voda. Církev všech staletí pohlížela – v souladu se slovy proroka Zachariáše – na toto probodené srdce a v něm poznávala pramen požehnání, předem naznačený krví a vodou. Tato slova nás přímo nutí hledat hlubší porozumění tomu, co se tu stalo.

První stupeň tohoto porozumění nacházíme v 1. listě svatého apoštola Jana, který onu řeč o krvi a vodě z Ježíšova boku naléhavě připomíná: „Ježíš Kristus je ten, který přišel skrze vodu a krev; nejen skrze vodu, ale skrze vodu a krev. A to dosvědčuje Duch, protože Duch je pravda. Jsou tři svědkové: Duch, voda a krev, a ti tři jsou zajedno.“ (1 Jan 5,6nn).

Otcové v tomto dvojím proudu krve a vody spatřovali obraz obou základních svátostí, které vzcházejí z Pánova probodeného boku, z jeho srdce – obraz eucharistie a křtu. Ony jsou tím novým proudem, který vytváří církev a obnovuje lidi. U otevřeného boku Pána, zesnulého na kříži, však Otcové pomýšleli i na stvoření Evy z boku spícího Adama a v proudu svátostí tak viděli zároveň i původ církve: stvoření nové ženy z boku nového Adama.

Nová Eva se dotkne boku Nového Adama, uvažuje o ranách a úderech. "Proč tak krutě? Proč to poslední ponížení?"

Možná jí nově vysvěcený otec Jan, její nový svěřenec a chlapec, řekl: „To je součást plánu. „Zničte TENTO chrám“, řekl - v chrámu jsem ho slyšel říkat - „a za tři dny ho postavím.“ Mysli na chrám matko! Na vodu v chrámu a na všechna ta jehňata! “

Vodovod vedl v chrámu pod velkým oltářem a ústil na boku chrámové hory. Čtvrt milionu jehňat - ano, podle Josefa Flavia čtvrt milionu - bylo zabito o Pesachu a jejich krev byla vylita na oltář, aby stekla do vodního toku a pak ven z úbočí hory. Když byla jehňata obětována na památku spásy lidu, z boku chrámu vytékal proud krve a vody.

A stejně jako u ostatních jejích bolestí, z jeho rozpůleného Srdce proudila radost, aby uzdravila její vlastní.

"Stane se ještě něco jiného." Tři dny, řekl. Tři dny.

pokračování